

Той си пакъ свирка не устава:
Со десна ржка свирка си държи, 345
Я со лѣва ся държи ду негово-то любо,
Немой Юди да я грабнатъ;
Сички Юди ся умаха отъ негова свирка,
И паднаха на земя та като мъртви!
Отъ Богъ да найде стара Юда Самовила, 350
Що си бѣ со три глави и опашки,
Имаше си и омесь змийовити;
Нит' ся умава, нит' на земя пажда,
Лю си гледа какъ да грабне до негово любо?
Що ся бѣше умала отъ желовита пѣсна. 355
Свири Орфенъ свири тамамъ три мѣсеци,
Дуръ му ся е вейке дояло,
Та устави свирка да почине;
Лю що си свирка заустави,
И стара Юда си закара до негово любо; 360
Уши хи запуши со нехини ржки,
Немой да слуге Орфенова пѣсна,
И назади да ся враща.
Лю какъ виде Орфенъ младъ свирелжия,
Чи му стара Юда любо грабна, 365
На земя падна и му душа примала,
Отмалъ душа приговори:
Отъ Богъ нашла, стара Юда,
Стара Юда отъ змїя породена!
Какъ ти на умъ дойде, 370
На любо да запушишь тенки уши?
Немой моя свирка да си слуша,
Да се назади по меня не върне.
Ами язи любо пакъ си не уставамъ,
Лю ду де сумъ на тая земя, 375